

EDITORIAL

En aquest segon número intentem continuar la línia projectada al primer: articles d'investigació de temes i metodologies molt variats.

Sota la dictadura tecnocràtica imperant, en les ciències «exactes» predomina la investigació aplicada sobre la investigació base o teòrica. S'estudien les mil maneres d'aplicar una fórmula matemàtica i no les alternatives a aquesta. Anàlogament, les ciències humanes generen un sens fi de microinvestigacions a on sovint es perd el fil de la història. A la *pornomodernitat* ja no hi ha fils vàlids. Són abundants els qui treballen per ratificar i aplicar el que ja sabem, i molt pocs els qui s'atreveixen a imaginar noves propostes i reformulacions. Per a evitar la mala consciència, ens veiem amb la necessitat de lluitar contra la tendència cap al *feixisme postmodern* que predomina a la nostra societat. La universitat ha deixat de ser un generador d'idees per a convertir-se en un *fossilitzador* de les mateixes. Però buscar les causes d'aquesta falta de diàleg només en la institució és molt poc autocrític. Una massa d'individus junts però gens units allarguen un batxillerat que els hi permet continuar evitant allò que hi ha afora. La universitat els hi proporciona el discurs intel·lectual necessari per a evitar la fricció amb la realitat, a través de l'autoadulació, tancant-los en un món autorreferencial.

Cansats de l'autocomplaença, continuem demanant i agraïnt a la institució el seu recolzament, aclarint-li que només en la mesura en que ens deixin participar en ella des de baix podrem contribuir a millorar-la, sentint-nos partícips d'ella. Alhora, convidem a tots els nostres companys a que busquin noves fórmules per a millorar *allò que hi ha*, i que evitin la queixa fàcil *antisistema* que, per repetitiva i monòtona en les seves formes, acaba convertint-se en *sistemàtica*. Volem executar els canvis, i en lloc de queixar-nos perquè encara no s'han produït, ens enorgulлим

del paper que ens ha tocat en aquesta història. Sempre voler serà poder. En aquest sentit, els paradigmes científics també han d'«evolucionar», i amb aquest somni, ens proposem com una antena més de propagació de noves perspectives i focalitzacions temàtiques. En altres paraules, donarem sempre preferència a aquells treballs que donguin lectures alternatives de la història i qüestionin conceptes molt arrelats.

En aquest número us presentem variats treballs, que van des de l'etnoarqueologia i l'antropologia urbana, a la primícia de la identificació d'un jaciment de l'Àsia menor amb el Neon Teikos clàssic, el qüestionament del *limes* peninsular bizantí, una lectura hermenèutica dels «punts clau» de la història de Grècia, contactes transoceànics amagats en la memòria del temps, descripcions de societats autosuficients i aplicacions de noves tècniques de prospecció.

I com que entre els animals socials els més forts protegeixen a les cries, posant-se al voltant de la manada, comencem amb les paraules del Josep Fontana i acabem amb les del Miquel Izard. Agraïm la seva col·laboració, com també la de tots els investigadors que ens han fet arribar els seus escrits, els hi hàgim publicat o, per impertinència nostra, seva, o de l'economia, encara no.

Dubtem de la fonamentació metafísica del relativisme, i sospitem que potser no és res més que la darrera eina *sistemàtica* destinada a desterrar qualsevol utopia pensable. Com digué l'Optimisme encarnat, en el país dels somiadors, els somnis són la matèria prima.

Barcelona, juliol de 2005